

Η ΑΝΘΡΩΠΙΝΕΣ ΑΔΥΝΑΜΙΕΣ

Ο ΦΟΒΟΣ ΩΣ ΑΡΡΩΣΤΕΙΑ

‘Ο φόβος του νερού.— ‘Ο Καρλάιλ και οί φόβοι του. Τò ντεμπούτο μερικῶν διασήμων δικηγόρων.— ‘Η θεραπεία του φόβου.— ‘Η γυναίκα του γιατροῦ.— ‘Η θεραπεία διὰ τῆς ὁμοιοπαθητικῆς μεθόδου κτλ.

Σ Ε κάθε ἐποχὴ κοροΐδευαν τοὺς δειλοὺς. ‘Ο ‘Ομηρος τοποθετεῖ στὸ πλευρὸ τοῦ ἀτρόμητου Ἀχιλλέως τὸν ἄνανδρο Θεραΐτη. ‘Ο Θερβαντὲς δίνει γιὰ σύντροφο στὸν ριψοκίνδυνο Δὸν Κιχώτη, τὸν φοβητριάρη Σάντσο Πάνθα καὶ ὁ Μολλιέρος δίνει γιὰ ὑπῆρέτη στὸν γενναϊότατο Δὸν Ζουάν, τὸ φοφοδεὴ Σγαρανέλλο. Τὶς περισσότερες φορές, οἱ δειλοὶ μᾶς προκαλοῦν τὰ γέλια. ‘Ὅστος ὑπάρχουν καὶ περιπτώσεις πού μᾶς προκαλοῦν τὴ θδελυγμία. ‘Ἐχουμε σχετικῶς τὸ παράδειγμα τοῦ Γάλλου πρίγκηπος Γάστωνος τῆς ‘Ορλεάνης, ὁ ὁποῖος γιὰ νὰ γλυτώσῃ τὸν ἑαυτὸ του, παρέδωσε τοὺς φίλους του καὶ τοὺς ἔστειλε στὸν δῆμιο. ‘Ὅλα σχεδὸν τὰ ἐγκλήματα τῆς ἐπαναστατικῆς περιόδου στὴ Γαλλία, συνετελέσθησαν ὑπὸ τὸ κράτος τοῦ φόβου, ἀπὸ ἀνθρώπους, οἱ ὁποῖοι φοβόντουσαν μήπως κατηγορηθοῦν ὡς συντηρητικοί. Γινόντουσαν δῆμιοι ἀπὸ φόβο μὴ γίνουν θύματα.

Εἶνε λοιπὸν ὁ φόβος ἀρρώστεια πού μπορεῖ ν’ ἀλλοιώσῃ ἔτσι τὸν χαρακτήρα, νὰ ψευτίσῃ τὸ αἶσθημα καὶ νὰ συγκλονίσῃ ὀλόκληρο τὸ εἶναι μας;

Πράγματι περὶ ἀρρώστειας πρόκειται, τῆς ὁποίας μπορεῖ νὰ ἀντιληφθῇ κανεὶς τὰ συμπτώματα καὶ νὰ παρακολουθήσῃ τὴν ἐξέλιξί της, ὅπως γίνεται καὶ μὲ τὶς ἄλλες ἀρρώστειες. Δὲν ὑπάρχει δὲ τίποτα πιὸ ἀστεῖο καὶ πιὸ περιέργο, ἀπὸ τὶς αἰτίες πού προκαλοῦν τὸν φόβο καὶ τ’ ἀποτελέσματά του.

‘Υπάρχουν ἀνθρώποι, οἱ ὁποῖοι παραλύουν ἀπὸ τὸν φόβο τους, μόλις ἀκούσουν κεραυνό.

‘Ο αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης Καλλιγούλας, ὅταν θροντοῦσε, τὸν ἔπιανε μιά τρέλλα κι’ ἀπειλοῦσε μὲ τὴ γροθιά του τὸν οὐρανὸ φωνάζοντας:

«‘Η σκότωσέ με ἢ σὲ σκοτώνω!»

Μὰ ποιὸς θὰ πιστεῦε, ὅτι ὁ μεγαλύτερος αὐτοκράτωρ τῆς Ρώμης, ὁ Αὐγουστος, ἐνοιώθη τὸν ἴδιο τρελλὸ φόβο γιὰ τοὺς κεραυνοὺς καὶ τὶς ἀστραπές; Φοροῦσε πάντοτε ἐπάγω του ἕνα φυλαχτό, πού πιστεῦε ὅτι θὰ τὸν γλυτώνε ἀπὸ τὸν κεραυνὸ καὶ κάθε φορὰ πού ἔπιανε μπόρα κρυβότανε σ’ ἕνα ὑπόγειο μὲ παχεῖς θόλους...

Μὰ τὸ πιὸ ὠραῖο ἀνέκδοτο κεραυνοφοβίας, τὸ ἀναφέρει ὁ Σαιντ - Σιμόν εἰς θάρος τῆς Γαλλίδος ἀριστοκράτιδος κυρίας ντὲ Σαιντ-Ἐρέμ. ‘Η κυρία αὐτή, μόλις ἀκούγε τὸ πρῶτο μπουμπουνισμα τοῦ κεραυνοῦ, ξαπλωνότανε ἀμέσως κάτω, ἐνῶ συγχρόνως οἰύπηρέται τῆς ὄλου, σύμφωνα μὲ τὶς προηγούμενες διαταγές της, σωριαζόντουσαν ἀπὸ πάνω της, ἔτσι πού ἂν ἔπεφτε ὁ κεραυνός, νὰ εὔρισκε αὐτοὺς πρῶτα.

‘Ἄλλος φόβος συνηθέστατα παρουσιαζόμενος, εἶνε ὁ φόβος τοῦ νεροῦ.

‘Υπάρχουν ἀνθρώποι στοὺς ὁποῖους εἶνε ἀπολύτως ἀδύνατον νὰ περάσουν μιά γέφυρα.

‘Επίσης δυὸ ἄλλοι φόβοι ἐξ ἴσου γνωστοί, εἶνε ὁ φόβος τῆς μοναξιάς καὶ ὁ φόβος τοῦ πλήθους. Τὸν τελευταῖο τὸν βλέπουμε κάθε μέρα στοὺς χωρικοὺς, ὅταν πάνε γιὰ πρώτη φορὰ σὲ μιά μεγαλοπόλι. ‘Ο θόρυβος τοῦ δρόμου, τὸ σῦρε κι’ ἔλα τῶν διαβατῶν καὶ τῶν ὀχημάτων τοὺς ξετρελλαίνει καὶ δὲν βλέπουν τὴν ὥρα νὰ τελειώσουν τὶς δουλειές τους καὶ νὰ πάρουν τὸ πρῶτο τραῖνο γιὰ νὰ ξαναγυρίσουν στὴ γαλήνη τοῦ χωριοῦ τους.

‘Ἄλλοι πάλι φοβοῦνται τὰ τα-

ξίδια κ’ ὑπάρχουν καὶ σήμερα ἀκόμα ἀνθρώποι πού δὲν ἀποφασίζουν ν’ ἀνεβῶν σὲ σιδηρόδρομο!

‘Ἄλλους πάλι τοὺς τρομάζει ἡ ἐπικοινωνία μὲ τοὺς ἀνθρώπους. Στὸς τελευταίους συγκαταλέγονται καὶ πολλοὶ διανοούμενοι, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ ὁ μέγας ‘Αγγλος συγγραφεὺς Καρλάιλ. Μόνον ἡ ἰδέα ὅτι πρόκειται νὰ μπῆ σ’ ἕνα κατάστημα, ἔκανε τὸν Καρλάιλ δυστυχῆ, καὶ ὁσάκις ἦταν ἀναγκασμένος νὰ παραγγεῖλῃ ροῦχα ἢ ν’ ἀγοράσῃ γάντια, ἀρχίζε νὰ τρέμῃ πρὶν τ’ ἀποφασίσῃ. ‘Ὅταν παντρεύτηκε, ἀπέρριψε τὴν πρότασι περὶ γαμηλίου ταξιδιοῦ, γιὰτὶ — ὅπως ἔλεγε — θᾶταν ἀναγκασμένος νὰ θρίσκεται διαρκῶς σ’ ἐπικοινωνία μ’ ἕνα ἄλλον ἄνθρωπο, μὲ τὴν γυναίκα του!...

‘Ὁ πιὸ περιέργος ὁμως φόβος, εἶνε ὁ φόβος τῆς ἀρρώστειας. Πόσοι καὶ πόσοι δὲν φαντάζονται ὅτι εἶνε ἀρρωστοί, χωρὶς νὰ ἔχουν τίποτε! Δὲν πίνουν γάλα γιὰτὶ φαντάζονται ὅτι προέρχεται ἀπὸ φυματικὸ πρόβατο καὶ διστάζουν νὰ πιοῦν νερό, γιὰτὶ φοβοῦνται μήπως ἔχη μικρόβια τύφου. Δὲν ἀναπνεοῦν ἡσυχά, γιὰτὶ φαντάζονται πὼς ὁ ἀέρας ἔχει βακίλλους. Κι’ αὐτὸ εἶνε ἡ αἰτία πού στὶς ἐπιδημίες ὁ φόβος ἔχει περισσότερα θύματα ἀπ’ τὴν ἀρρώστεια. ‘Ο φόβος τῆς χολέρας π. χ. θανάτωνε κάποτε περισσότερο κόσμο, ἀπ’ τὴν χολέρα τὴν ἴδια!...

***

‘Υπάρχει ἀκόμα ἕνα εἶδος φόβου πού τὸ ξέρουν πολὺ καλά οἱ θεατρικοὶ συγγραφεῖς, οἱ ἠθοποιοί, οἱ δικηγόροι. Εἶνε ἡ κρίσις τὴν ὁποῖαν παθαίνουν, ὅταν παρουσιάζονται ἐμπρὸς σ’ ἕνα πολυάριθμο κοινό.

‘Ο Γάλλος συγγραφεὺς Μειλάκ ἔκλαιγε μὲ λυγμοὺς μέσα στὰ παρασκήνια, ὁσάκις παιζότανε νέο ἔργο του.

‘Ενας ἄλλος πάλι, ὁσάκις παιζότανε, γιὰ πρώτη φορὰ ἔργο του, δὲν τολμοῦσε νὰ μπῆ μέσα στὸ θέατρο, ἀλλὰ περίμενε νὰ μάθῃ τ’ ἀποτελέσματα, ἔξω στὸ πεζοδρόμιο.

‘Ενας ἀπὸ τοὺς πιὸ μεγάλους συγγραφεῖς τῆς Γαλλίας, ἀκούγοντας μετὰ τὸ τέλος τῆς τρίτης πράξεως ἑνὸς ἔργου, νὰ τὸν φωνάζουν οἱ θεαταὶ μὲ τ’ ὄνομά του, λιποθύμισε μέσα στὰ χέρια τοῦ διευθυντοῦ τοῦ θεάτρου.

‘Ενας δικηγόρος κάποτε τάχασε ἀπ’ τὸν φόβο του πρὸ τοῦ πλήθους τοῦ ἀκροατηρίου κ’ εἶπε τὰ ἑξῆς γιὰ τὸν κατηγορούμενο ὑπὲρ τοῦ ὁποῖου συνηγοροῦσε: «...Καὶ τώρα, κύριοι δικασταὶ, σᾶς ἱκετεύω νὰ κρίνετε τὸν κατηγορούμενο μὲ ὄλη σας τὴν ἀσθηρότητα...»

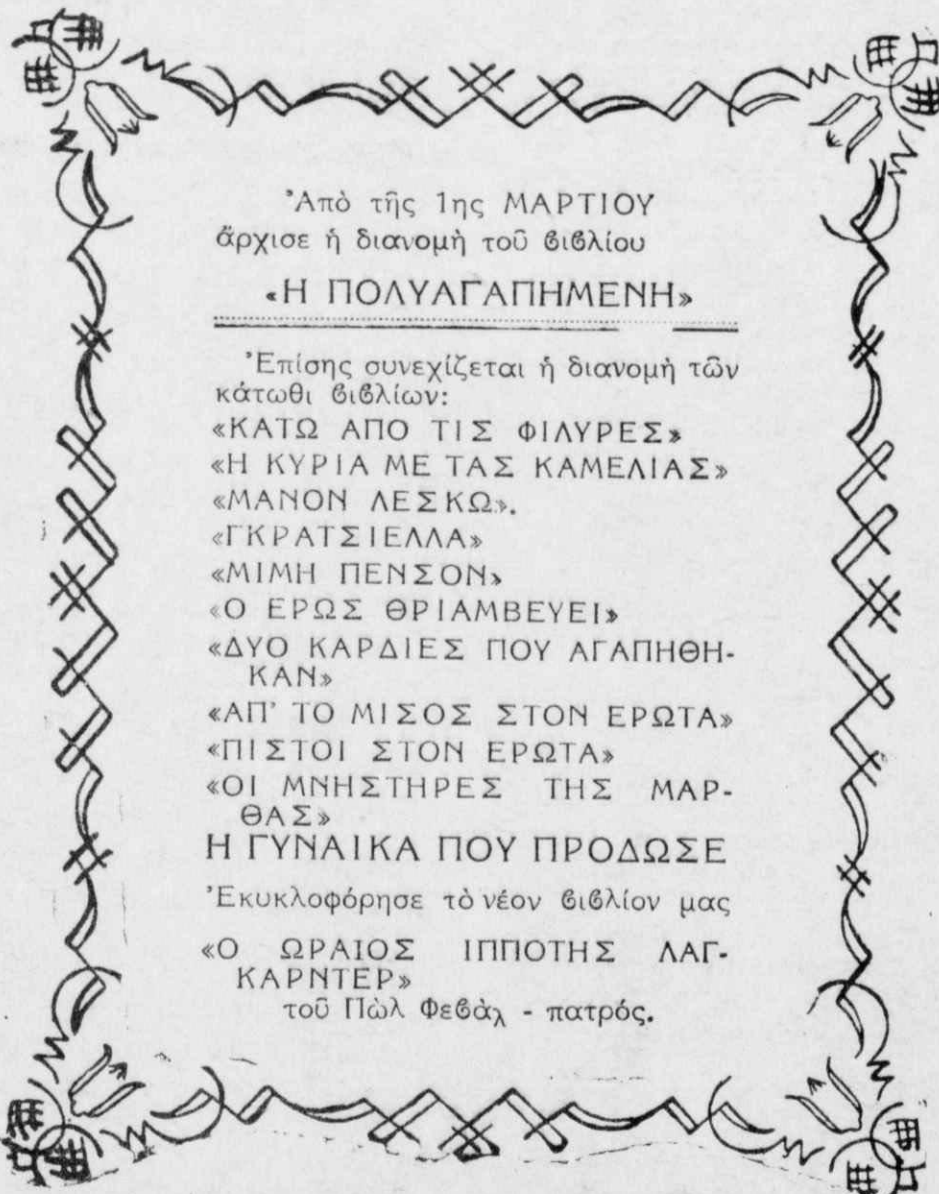
Μὰ κι’ ὁ μέγας Κικέρων ἔπαθε κάτι παρόμοιο. ‘Υπερασπιζόταν κάποτε κάποιον Μίλωνα, ὁ ὁποῖος κατηγορεῖτο ἐπὶ φόνῳ, μὰ μόλις ἀντίκρουσε τὸ πλῆθος τοῦ ἀκροατηρίου, τάχασε, ἀρχισε νὰ τραυλίζῃ κι’ ἄφησε τὸν πελάτη του νὰ καταδικασθῇ.

‘Ενας διάσημος δικηγόρος, ὁ κ. Κλερύ, σ’ ἕνα βιβλίον του, ἀφηγεῖται μερικὰ διασκεδαστικώτατα ἀνέκδοτα διασήμων δικηγόρων, μεταξὺ τῶν ὁποίων καὶ τὸ ἑξῆς χαρακτηριστικό:

‘Ο Παγιέ, ἕνας ἀπὸ τοὺς καλύτερους δικηγόρους τῆς Γαλλίας, κάποτε πού εἶχε μιά μεγάλη δίκη, πήγαινε στὸ δικαστήριον, περνώντας πλάι στὰ σπίτια πού χτιζόντουσαν, μὲ τὴν ἐλπίδα ὅτι ἕνα δοκάρι κακοβαλμένο, θὰ τοῦ ἔσπαζε τὰ πόδια. Κ’ ἔλεγε μέσα του: «Αὐτὸ θὰ ἦταν μιά καλὴ πρόφασι γιὰ νὰ μὴ συνηγορήσω σήμερα!...»

***

‘Ὅπως κάθε τι πού προέρχεται ἀπὸ τὰ νεῦρα, ἔτσι καὶ ἡ ἀρρώ-

‘Απὸ τῆς 1ης ΜΑΡΤΙΟΥ
ἄρχισε ἡ διανομὴ τοῦ βιβλίου

«**Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ**»

‘Επίσης συνεχίζεται ἡ διανομὴ τῶν
κάτωθι βιβλίων:

«**ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ**»

«**Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ**»

«**ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ**».

«**ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ**»

«**ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ**»

«**Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ**»

«**ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗ-
ΚΑΝ**»

«**ΑΠ’ ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ**»

«**ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ**»

«**ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡ-
ΘΑΣ**»

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

‘Εκυκλοφόρησε τὸ νέον βιβλίον μας

«**Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓ-
ΚΑΡΝΤΕΡ**»

τοῦ Πῶλ Φεβᾶλ - πατρός.

ΤΑ ΔΩΡΑ ΜΑΣ

στεια του φόβου είναι μεταδοτική και απλώνεται μέσα στα πλήθη, με μιὰ άπίστευτη ταχύτητα.

Πόσες φορές, έξ αιτίας ενός πανικού, μιὰ μάχη είχε διαφορετική έκβαση, άπ' ό,τι φαινόταν στην αρχή. Μιὰ κραυγή, ένα «σωθήτε» φτάνει για να διαλύσει τις γραμμές, που ή τόσες επιθέσεις των έχθρων δέν μπόρεσαν να τις διαλύσουν.

«Άλλοτε πάλι ο φόβος έγκαθίσταται μόνιμως μέσα σε πόλεις που πολιορκούνται ή βρίσκονται σε περίοδο επανάστασης ταριχών, λιμών κλπ.

Το Παρίσι εξαφνα, κατά τις εβδομάδες που προηγήθησαν της Γαλλικής Επανάστασης, αποτελεί ένα αξιομνημόνευτο υπόδειγμα. «Όλος ο λαός δυσπιστούσε προς τον βασιλέα και τη βασίλισσα. Φανταζότανε παγίδες στημένες γύρω του κ' έβλεπε άνώπαρκτους κινδύνους να τον άπειλούνε. Έπειδή το ψωμί ήταν άκριθό, οι Παρισινοί νόμιζαν πως τους το άκριθαίνουν από σκοπό, για να πεθάνουν της πείνας. Έπειδή το στάρι δέν έφτανε στο Παρίσι, έλεγαν πως το έδιναν και τώτρωγαν τα άλογα του βασιλέως. Το ψωμί που έτρωγαν ήταν δηλητηριασμένο κ' είχε μέσα ζυμωμένη σκόνη από κόκκαλα πεθαμένων! Μερικοί μάλιστα, θύματα της φαντασίας τους, θεβαίωναν πως είδαν τους ψωμάδες να ξεθάβουν την νύχτα νεκρούς από το κοιμητήριου του Πιέρ - Λαζέζ!...

* * *

Ποιός θα περίμενε ύστερ' από όλα αυτά, ότι ο φόβος θα μπορούσε να μάς εξυπηρετήσει να κάνη καλό, να χρησιμεύη ως τρόπος θεραπείας ;

Και όμως τίποτα δέν είναι πιό άληθινό άπ' αυτά. Οι γιατροί καταφεύγουν πολλές φορές σε άπειλές, στον τρόμο, για να πολεμήσουν μιὰ άρρώστεια: «Ο διάσημος γιατρός Μπερχάβε υπηρετούσε κάποτε στο Νοσοκομείο των Όρφανών του Χάρλεμ, όταν ενέσκηψε έξαφνα επιδημία επιληψίας. Βλέποντας κάθε μέρα τα κρούσματα να γίνονται περισσότερα, ο Μπερχάβε παρήγγειλε και του έφεραν μέσα στην αίθουσα των άσθενών ένα μαγκάλι, όπου έβαλε κ' έκαψε μερικές τανάλιες και καρφίτσες. Τότε είπε στους μικρούς άσθενείς του ότι είχε διαταγή να κάψη μ' αυτές όποιον έπιανε στο έξηξ επιληψία. «Υστερ' από την άπειλή αυτή, κανένα κρούσμα δέν σημειώθηκε πειά στο νοσοκομείο!...

Επίσης, ένα άλλο χαρακτηριστικό ανέκδοτο θεραπείας διά του φόβου είναι και το έξηξ:

Κάποτε ή γυναίκα ενός γιατρού, είχε προυβληθη από την παράξενη αυτή άρρώστεια: «Έβλεπε παντού καρφίτσες! Μέσα στο ποτήρι που θάπινε νερό, μέσα στο ψωμί, μέσα στο φαί της. Τα ρούχα, το κρεβάτι της, τα φανταζότανε όλα γεμάτα καρφίτσες. Για να φάη, έπρεπε να κάνη ψίχουλα το ψωμί, ν' αναλύση όλα τα φαγητά της, για να πεισθη ότι δέν έχουν καρφίτσες!

Σε λίγο κατάντησε από το φόβο της, να μην τρώη παρά αυγά, μα τάφησε κι' αυτά, γιατί φανταζόταν ότι ή κόττες που τα γεννούσαν, μπορούσαν αξιόλογα να είχαν καταπιη... καρφίτσες!... Ήταν δηλαδή άδύνατον πειά να τη θρέψουν. «Ο άντρας της είχε άπελπισθη. Μιὰ φορά έκανε να φάη έβδομηντα-δυό ώρες και έτρωγε συνήθως δύο ή τρεις φορές την εβδομάδα. Στο τέλος, ο άπελπισμένος σύζυγος έστειλε τη γυναίκα του, σ' ένα φρενολόγο, ο όποιος, χωρίς καμμιά άλλη διαδικασία, την έκλειδωσε σε μιὰ κάμαρη και την άφησε εκεί να ούρλιάζη. «Υστερα από όχτώ μέρες φυλακίσεως, ή γυναίκα του γιατρού είχε θεραπευθη πειά! Ούτε καρφίτσες, ούτε τίποτε! «Ο γιατρός είχε θεραπεύσει τον φόβο διά του φόβου, διά της όμοιοπαθητικής!...

ΕΠΙΣΤΗΜΟΝΙΚΑ ΠΕΡΙΕΡΓΑ

Η ΜΝΗΜΗ ΤΩΝ ΖΩΩΝ

Από όλα τα ζώα το μεγαλύτερο μνημονικό, το έχουν οι έλέφαντες. Την παρατήρησι αυτήν την είχαν κάνει και οι άρχαίοι και μάλιστα ο Πλίνιος λέει κάπου ότι οι έλέφαντες άμα γεράσουν, αναγνωρίζουν τους οδηγούς που είχαν κατά την νεότητά τους.

Ισχυρό επίσης μνημονικό έχουν και τα άλογα. «Ο Δαρβίνος αναφέρει σχετικώς ότι ένα άπ' τ' άλογά του θυμόταν τον δρόμο, όπου βρισκόταν ο σταύλος στον όποιο είχε γεννηθη, αν και είχε μεγαλώσει σ' άλλο σταύλο, ο όποιος άπειχε άπ' τον πρώτο τριάντα μίλλια.

Επίσης οι σκύλοι μπορούν ν' αναγνωρίσουν έπειτα από πέντε χρόνια την φωνή του κυρίου τους.

Τέλος, αρκετά ισχυρή μνήμη, έχουν και τα περιστέρια, τα όποια μπορούν ν' αναγνωρίσουν τη φωνή ενός ανθρώπου μάλιστα άπό 18 μήνες.

Το «Μπουκέτο» συνεπές προς τας ύποσχέσεις του εξακολουθεί να έκδίδη, χάριν των άναγνωστών του, ένα έκλεκτόν αισθηματικών ρωμάντζο μηνιαίως. Αί έκδόσεις μας αυτάι θα συνεχισθούν και εις το μέλλον, χωρίς διακοπήν.

Είμεθα θεβαίοι ότι το άναγνωστικόν μας κοινόν θα έκτιμήση και θα ύποστηρίξη την προσπάθειάν μας αυτήν. Και αυτάι αι έφημερίδες διέκοψαν ήδη τας μηνιαίας έκδόσεις των. Μόνον το «Μπουκέτο» τας εξακολουθεί και θα τας εξακολουθήση και εις το μέλλον κομψάς, επί έκλεκτού χάρτου, χαρίζοντας τοιούτοτρόπως εις τους φίλους του έξαιρετικάς φιλολογικάς άπολαύσεις.

Έκυκλοφόρησε το νέον μας βιβλίον, το άριστούργημα του Λώλ Φεβάλ-πατρός «Ο ΩΡΑΙΟΣ ΙΠΠΟΤΗΣ ΛΑΓΚΑΡΝΤΕΡ».

Μέχρι σήμεραν έξεδόθησαν τα κάτωθι έκλεκτά έργα:

“ΚΑΤΩ ΑΠΟ ΤΙΣ ΦΙΛΥΡΕΣ,,

“Η ΚΥΡΙΑ ΜΕ ΤΑΣ ΚΑΜΕΛΙΑΣ,,

“Η ΜΑΝΟΝ ΛΕΣΚΩ,,

“ΓΚΡΑΤΣΙΕΛΛΑ,,

“ΜΙΜΗ ΠΕΝΣΟΝ,,

“Ο ΕΡΩΣ ΘΡΙΑΜΒΕΥΕΙ,,

“ΔΥΟ ΚΑΡΔΙΕΣ ΠΟΥ ΑΓΑΠΗΘΗΚΑΝ,,

“ΑΠ' ΤΟ ΜΙΣΟΣ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

“ΠΙΣΤΟΙ ΣΤΟΝ ΕΡΩΤΑ,,

ΟΙ ΜΝΗΣΤΗΡΕΣ ΤΗΣ ΜΑΡΘΑΣ

Η ΓΥΝΑΙΚΑ ΠΟΥ ΠΡΟΔΩΣΕ

Η ΠΟΛΥΑΓΑΠΗΜΕΝΗ

«Όσοι δέν έπρουλάβατε να προμηθευθητε τα άνωτέρω βιβλία, δύνασθε να τα πάρετε από τα γραφεία μας, οδός Λέκα άριθ. 7, με 4 οιαδήποτε δελτία και δραχ. 8.

Από τας παλαιότερας έκδόσεις του «Μπουκέτου» δίδονται εις τούς άναγνώστας μας με τα ίδια δελτία και δραγμας 5 διά τας Αθήνας και 6 δραχμάς διά τας έπαρχίας τα έξηξ βιβλία:

Ο ΑΝΘΡΩΠΟΣ ΜΕ ΤΗ ΔΙΠΛΗ ΖΩΗ

Του Ρ. ΣΤΗΒΕΝΣΟΝ

Η ΚΟΡΗ ΤΟΥ ΜΕΓΑΛΟΥ ΒΑΛΤΟΥ

Της ΣΕΛΜΑΣ ΛΑΓΚΕΡΛΕΦ

Η ΜΟΝΜΑΡΤΡΗ

Του ΕΡ. ΜΥΡΖΕ

Η ΣΟΝΙΑ

Της ΓΚΡΕΒΙΑ

Και ΑΙ ΠΕΡΙΠΕΤΕΙΑΙ ΤΟΥ ΑΡΘΟΥΡΟΥ ΓΟΡΔΩΝΟΥ

ΠΥΜ Του ΕΝΤΓΑΡ ΠΟΕ

(δύο τόμοι έκαστος δραχ. 5 διά τας Αθήνας)

(και 6 διά τας Έπαρχίας),

Και τα όκτώ περίφημα

ΗΜΕΡΟΛΟΓΙΑ ΤΟΥ “ΜΠΟΥΚΕΤΟΥ,,

που τιμώνται δραχ. 25, προς 5 δραχ. έκαστον διά τας Αθήνας, και 6 διά τας Έπαρχίας έλεύθερα ταχυδρομικών τελών.

Διά το Έξωτερικόν επί πλέον τα ταχυδρομικά έξοδα.

Είδοποιούνται όμως οι άναγνώσται μας, ότι τα βιβλία αυτά πρέπει να τα ζητήσουν άπ' ευθείας από τα γραφεία μας, καθ' όσον δέν θα σταλώσιν εις τα κατὰ τόπους Πρακτορεία των έφημερίδων.